

29 Απριλίου, 1991

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ - ΔΕΣΠΩ ΙΩΑΝΝΟΥ (ΑΚΙΝΗΤΑ) ΛΤΔ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 131/86).

Φορολογία Εισοδήματος — Ο Περί Καθορισμού του Ποσού και Ανακτήσεως Φόρων Νόμος του 1963, Ν. 53/63 — Άρθρο 23 — Χρονικοί Περιορισμοί για επιβολή φορολογίας — Το άρθρο 23(1) δεν έχει εφαρμογή σε καθορισμό ένστασης του φορολογούμενου.

Φορολογία Εισοδήματος — Ο Περί Βεβαίωσης και Εισπράξεως Φόρων Νόμος του 1978 και 1979, Ν. 4/78 — Άρθρο 59(3) και (4) — Όταν υφίσταται υποχρέωση για καταβολή φορολογίας, η οποία δεν έχει καταβληθεί ή διαγραφεί, οι νομοθετικές πρόνοιες που ισχύουν για τον καθορισμό και ανάκτηση τέτοιου φόρου κατά το χρόνο τέτοιου καθορισμού βεβαίωσης και ανάκτησης είναι οι νόμοι εν ισχύι κατά το χρόνο τούτο. 5
10

Φορολογία Εισοδήματος — Κεφαλαιονχικές Εκπτώσεις — Ο Περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμος του 1961-1975 — Άρθρο 12 (2)(δ) — Εκπτώση από δαπάνες που γίνονται για ανοικοδόμηση οικοδομών εντός τριών ετών από της ενάρξεως της ισχύος του νόμου καθώς και κτιρίων των οποίων η απόκτηση ή κατασκευή άρχισε εντός τριών ετών αλλά όμως δεν συμπληρώθηκε εφόσον έγινε εντός πέντε ετών από την ημερομηνία ενάρξεως του νόμου. 15

Με την προσφυγή τους αυτή οι αιτητές προσέβαλαν την απόφαση του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος να τους επιβάλει φορολογία εισοδήματος για το φορολογικό έτος 1975 εκ £669.80 σεντ καθώς και απόφαση του ίδιου για μη παραχώρηση έκπτωσης εκ £8,749.00 σεντ για την υπό ανέγερση οικοδομή τους στην Αμμόχωστο. 20

Οι αιτητές υπέβαλαν λογαριασμούς για το έτος 1974 κατά η περί την 24η Μαΐου 1978 γιατί όπως ισχυρίστημε τα περισσότερα έγγραφα και στοιχεία είχαν παραμείνει στην Αμμόχωστο κατά την 25

Τουρκική Εισβολή.

Οι αιτητές προέβαλαν διάφορους ισχυρισμούς για υποστήριξη της προσφυγής τους οι οποίοι συνοψίζονται στα ακόλουθα:

5 (1) Η φορολογία τους επιβλήθηκε το 1985 δηλαδή έξι χρόνια από το τέλος του φορολογικού έτους 1975 αντίθετα με το άρθρο 23 του Περί Καθορισμού του Ποσού και Ανακτήσεως Φόρων Νόμου 1963 (Ν. 53/63) και για το λόγο αυτό είναι άκυρη. Εισηγούνται πως η δική τους καθυστέρηση για υποβολή λογαριασμών δεν αποτελεί δικαιολογία για την εκπρόθεσμη επιβολή φορολογίας.

10 (2) Λανθασμένα τους επιβλήθηκε φορολογία βάσει του άρθρου 3 και 13(3) των Περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978 και 1979 που τέθηκαν σε εφαρμογή μετά το 1975.

15 (3) Για τον ίδιο λόγο λανθασμένα ο διευθυντής καθόρισε το ποσό του αντικειμένου του φόρου σε ποσό μεγαλύτερο από την ένσταση φορολογίας γιατί τέτοιο δικαίωμα έχει βάσει του εδαφίου 5 του άρθρου 20 του Περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1978.

20 (4) Εφόσον η φορολογία για το έτος 1975 βασίστηκε στο εισόδημά τους για το 1974 έπρεπε να ληφθεί υπόψη και η ζητηθείσα έκπτωση για δαπάνη ποσού £8,749 που έγινε για ανέγερση οικοδομής στην Αμμόχωστο η οποία διακόπηκε στις 15 Ιουλίου 1974 λόγω της Τουρκικής Εισβολής.

25 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε αντίστοιχα για κάθε ένα από τους ισχυρισμούς των αιτητών ως εξής:

(1) Ο πρώτος ισχυρισμός απορρίπτεται γιατί δεν πρόκειται για επιβολή φορολογίας αλλά για καθορισμό της ένστασης των αιτητών για τον οποίο καθορισμό οι χρονικοί περιορισμοί του άρθρου 23(1) δεν έχουν εφαρμογή.

30 (2) Το άρθρο 59 του Νόμου 4/78, όπως αναριθμήθηκε από το Νόμο 41/79 άρθρο 2 στα εδάφια (3) και (4) προνοεί πως όταν υφίσταται υποχρέωση για καταβολή φορολογίας η οποία ούτε έχει καταβληθεί ή διαγραφεί, οι νομοθετικές πρόνοιες που ισχύουν για τον καθορισμό και ανάκτηση τέτοιου φόρου κατά το χρόνο τέτοιου καθορισμού, βεβαίωσης και ανάκτησης είναι οι νόμοι εν ισχύι κατά το χρόνο τούτο. Κατά συνέπεια ούτε ο δεύτερος ούτε ο τρίτος ισχυρισμός δεν ευσταθεί.

40 (3) Αναφορικά με τον τέταρτο ισχυρισμό, οι σχετικές διατάξεις του Περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμου 1961-1975 άρθρο 12(2)(δ) αναφέρονται σε δαπάνες που γίνονται για ανοικοδόμηση οικοδομών εντός τριών ετών από της ενάρξεως ισχύος του παρόντος νόμου ή κτιρίων των οποίων η απόκτηση ή κατασκευή άρχισε

εντός τριών ετών πλην όμως δεν συμπληρώθηκε εφόσον γίνονται εντός πέντε ετών από της ημερομηνίας ενάρξεως του νόμου. Κάτι τέτοιο δηλαδή η συμπλήρωση της οικοδομής μέχρι το 1979 δεν συνέβη εδώ επομένως η διάταξη δεν εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση.

5

(4) Η απόφαση του Εφόρου ήταν εύλογα επιτρεπτή και σύμφωνη με τη νομολογία.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Mavrommatis (No.1) v. The Republic (1966) 3 C.L.R. 143.

10

Ioannides v. The Republic (1985) 3 C.L.R. 1801.

Playboy Boutiques Ltd. v. The Republic (1983) 3 C.L.R. 1185.

Georgiades v. The Republic (1982) 3 C.L.R. 659.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος με την οποία επέβαλε στους αιτητές το ποσό των £669.80 σεντ σαν φόρο εισοδήματος για το φορολογικό έτος 1975 (έτος εισοδήματος 1974).

15

Στ. Παναγίδης, για τους αιτητές.

Γ. Λαζάρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Δημητριάδης ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ: Με την παρούσα προσφυγή οι αιτητές, οι οποίοι είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης διά μετοχών, ζητούν από το Δικαστήριο τις ακόλουθες θεραπείες:

25

"Α. Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η πράξις και/ή απόφασις των καθ' ων η Αίτησις διά της οποίας επιβάλλεται Φορολογία διά Φόρον Εισοδήματος εις τους

30

5 Αιτητάς διά το φορολογικόν έτος 1975 (έτος εισοδήματος 1974) εκ £669.80 σέντ ως αύτη εκοινοποιήθη εις τους Αιτητάς δι' επιστολής των καθ' ων η Αίτησις ημερομηνίας 11/12/85 είναι εσφαλμένη και/ή παράνομος και/ή άκυρος και/ή εστερημένη οιουδήποτε αποτελέσματος.

10 Β. Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η πράξις και/ή απόφασις των καθ' ων η Αίτησις διά της οποίας οι καθ' ων η αίτησις δεν παρεχώρησαν έκπτωσιν εκ £8.749.00 σέντ διά την υπό ανέγερσιν οικοδομήν των Αιτητών εις την οδόν Οδυσσεώς εις Αμμόχωστον, ήτις απόφασις εκοινοποιήθη εις τους Αιτητάς δι' επιστολής των καθ' ων η Αίτησις ημερομηνίας 11.12.1985 είναι εσφαλμένη και/ή παράνομος και/ή άκυρος και/ή εστερημένη οιουδήποτε αποτελέσματος.

15 Γ. Έξοδα."

20 Η αιτήτρια εταιρεία υπέβαλε τους λογαριασμούς της για το έτος 1974 κατά ή περί τις 24 Μαΐου, 1978, για το λόγο ότι, όπως ισχυρίζεται, πλείστα έγγραφα και στοιχεία είχαν παραμείνει στην Αμμόχωστο κατά την Τουρκική εισβολή και είχε χρειαστεί χρόνος για να συγκεντρωθούν.

25 Είναι ο ισχυρισμός των αιτητών, αναφορικά με την αιτούμενη θεραπεία "Α" ότι ο καθ' ου η αίτηση Έφορος επέβαλε φόρο στους αιτητές για το φορολογικό έτος 1975 την 11.12.1985, δηλαδή αφού παρήλθε η περίοδος των έξι ετών από το τέλος του φορολογικού έτους 1975, αντίθετα με τις διατάξεις του άρθρου 23 του περί Καθορισμού του Ποσού και Ανακτήσεως Φόρων Νόμου 1963 (Νόμος 53/63, όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 61/69), και για το λόγο αυτό

30 η επιβληθείσα φορολογία είναι άκυρη ως αντίθετη προς το νόμο.

35 Είναι η εισήγησις των αιτητών ότι η πιο πάνω καθυστέρηση από μέρους τους να υποβληθούν οι λογαριασμοί για το έτος αυτό δεν αποτελεί δικαιολογητικό εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση για να επιβάλουν φορολογία μετά την πάροδο της περιόδου των έξι ετών που έληγε στις 31 Δεκεμ-

βρίου, 1981.

Όπως είναι ορθά η θέση των καθ'ων η αίτηση στην προκειμένη περίπτωση, δεν πρόκειται περί επιβολής φορολογίας αλλά περί καθορισμού της ένστασης των αιτητών για τον οποίο καθορισμό οι χρονικοί περιορισμοί του άρθρου 23(1) δεν έχουν εφαρμογή. Βλ. *Th. Mavrommatis (No.1) v. The Republic* (1966) 3 C.L.R. 143, *Evangelia Ioannides v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 1801. Συνεπώς, ο λόγος αυτός δεν ευσταθεί. 5

Ο επόμενος ισχυρισμός των αιτητών είναι ότι λανθασμένα η φορολογία για το 1975 έγινε βάσει των άρθρων 3 και 13(3) των περί Βεβαίωσης και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978 και 1979 που τέθηκαν σε εφαρμογή μεταγενέστερα του 1975. 10

Το άρθρο 59 του Νόμου 4/78, όπως αναριθμήθηκε από το Νόμο 41/79 άρθρο 2, προνοεί τα ακόλουθα: 15

"59(1)

(2)

(3) Οιαδήποτε βεβαίωσις γενομένη δυνάμει των εκάστοτε εν ισχύϊ περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων ή οιοδήποτε νόμου ψηφισθέντος υπό Κοινοτικής Συνελεύσεως διά την επιβολήν προσωπικών εισφορών υπό μορφήν φόρου εισοδήματος και μη διευθετηθείσα τελικώς λογίζεται ως γενομένη δυνάμει των διατάξεων του παρόντος Νόμου, πάσα δε περαιτέρω σχετική ενέργεια, εις το στάδιον εις το οποίον ευρίσκεται κατά την ημερομηνίαν της ενάρξεως της ισχύος του παρόντος Νόμου, λαμβάνεται δυνάμει των διατάξεων του παρόντος Νόμου. 20 25

(4) Εάν υφίσταται οιαδήποτε υποχρέωσις διά την πληρωμήν φόρου δυνάμει των διατάξεων οιοδήποτε νόμου επιβαλόντος τον φόρον τούτον (περιλαμβανομένου νόμου ψηφισθέντος υπό Κοινοτικής συνελεύσεως 30

5 και επιβαλόντος προσωπικήν εισφοράν υπό την μορφήν φόρου εισοδήματος) ο οποίος δεν τελεί εν ισχύϊ κατά την ημερομηνίαν της ενάρξεως της ισχύος του παρόντος Νόμου, και ο φόρος ούτος δεν καθωρίσθη ή/και εισεπράχθη κατά την ρηθείσαν ημέραν, ο φόρος επιβάλλεται ή/και εισπράττεται δυνάμει των διατάξεων του παρόντος Νόμου.

(5)"

10 Οι πρόνοιες των πιο πάνω εδαφίων (3) και (4) εξετάστηκαν στην υπόθεση *Ioannides* (πιο πάνω) όπου αναφέρθηκαν τα ακόλουθα σχετικά στις σελ. 1816 - 1817:

15 "Subsections (3) and (4) are almost identical to s. 50 (3) and (4) of the Taxes (Quantifying and Recovery) Law 1963 (Law No. 53/63), that was judicially considered in *Republic v. Frangos* (1965) 3 C.L.R. 641. When liability for tax accrues and is neither met nor extinguished, the statutory provisions applicable for the quantification and recovery of such tax at the time of such quantification and assessment and recovery are the laws in force at this time. This does not amount to retrospective taxation nor is such law contrary to the provisions of Art. 24, paragraph 3, of the Constitution".

25 ("Τα εδάφια (3) και (4) είναι σχεδόν πανομοιότυπα με το άρθρο 50(3) και (4) του περί Καθορισμού του Ποσού και Ανακτήσεως Φόρων Νόμου 1963 (Νόμος 53/63), ο οποίος εξετάστηκε από το Δικαστήριο στην υπόθεση *Republic v. Frangos* (1965) 3 C.L.R. 641. Όταν υφίσταται υποχρέωση για καταβολή φορολογίας η οποία ούτε έχει καταβληθεί ή διαγραφεί, οι νομοθετικές πρόνοιες που ισχύουν για τον καθορισμό και ανάκτηση τέτοιου φόρου κατά το χρόνο τέτοιου καθορισμού, βεβαίωσης και ανάκτησης, είναι οι νόμοι εν ισχύϊ κατά το χρόνο τούτο. Αυτό δεν αποτελεί αναδρομική φορολογία, ούτε τέτοιος νόμος είναι αντίθετος προς τις πρόνοιες του Άρθρου 24.3 του Συντάγματος").

Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός αυτός δεν ευσταθεί.

Για τον ίδιο λόγο πρέπει να απορριφθεί και ο επόμενος ισχυρισμός των αιτητών ότι σύμφωνα με το άρθρο 20 των Νόμων 53/63 και 61/69, δεν παρέχεται στο Διευθυντή δικαίωμα να καθορίζει το ποσό του αντικειμένου του φόρου του ενισταμένου προσώπου σε ποσό μεγαλύτερο της υπό ένσταση φορολογίας, γιατί, όπως ισχυρίζεται, το δικαίωμα αυτό παραχωρήθηκε με την επιφύλαξη του εδαφίου 5 του άρθρου 20 του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1978.

Αναφορικά με τη θεραπεία "B" είναι η θέση των αιτητών ότι εφόσον η φορολογία για το έτος 1975 εβασίζετο στο εισόδημα των αιτητών για το έτος 1974, οι καθ' ων η αίτηση θα έπρεπε να είχαν λάβει υπόψη τους και τη ζητηθείσα έκπτωση για δαπάνη, ποσού £8,749.- που έγινε για την ανέγερση οικοδομής στην Αμμόχωστο, μέχρι τις 15 Ιουλίου, 1974. Η μη συμπλήρωση του έργου δεν οφείλετο σε υπαιτιότητα της αιτήτριας αλλά στην Τουρκική εισβολή.

Οι σχετικές διατάξεις του περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμου 1961 - 1975 άρθρο 12(2)(δ) αναφέρονται σε δαπάνες που γίνονται για ανοικοδόμηση οικοδομών "..... εντός τριών ετών από της ενάρξεως της ισχύος του παρόντος νόμου" και με την επιφύλαξη καλύπτονται δαπάνες κτιρίων των οποίων "η απόκτηση ή κατασκευή ήρξατο εντός τριών ετών πλην, όμως, δεν συνεπληρώθη" εφόσον γίνονται εντός πέντε ετών από της ημερομηνίας ενάρξεως του νόμου.

Αναμφίβολα, όπως έχει αναφερθεί στην υπόθεση *Playboy Boutiques Ltd. v. The Republic* (1983) 3 C.L.R. 1185 στη σελ. 1187, η πιο πάνω διάταξη καλύπτει τις περιπτώσεις όπου η σχετική οικοδομή συμπληρώθηκε μέχρι τις 31.12.1979, πράγμα που δεν ισχύει στην προκειμένη περίπτωση.

Στην προκειμένη περίπτωση οι σχετικές δαπάνες για

4 Α.Α.Δ. Ιωάννου (Ακίνητα) Λτδ. ν. Δημοκρατίας κ.ά. Δημητριάδης, Δ.

την ανοικοδόμηση της οικοδομής στην Αμμόχωστο έγιναν σαφώς προ της ενάρξεως του Νόμου και οι εργασίες ανοικοδόμησης διακόπηκαν επίσης προ της ενάρξεως του Νόμου.

5 Κάτω από τις περιστάσεις, θεωρώ ότι η απόφαση του καθ' ου η αίτηση Εφόρου ήταν εύλογα επιτρεπτή και σύμφωνη με τη νομολογία. Το Δικαστήριο δεν έχει λόγο επέμβασης για να την ανατρέψει. Βλ. *Lillian Georghiades v. The Republic* (1982) 3 C.L.R. 659.

10 Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος των αιτητών.

Τα έξοδα να εκτιμηθούν από τον Πρωτοκολλητή.

Προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.